

Lise Bourbeau

WOW!
EU sunt DUMNEZEU.
Și TU eşti

MULȚUMIRI

Mulțumesc tuturor celor care au făcut parte din viața mea până în prezent. Grație vouă, chiar și celor care nu sunt menționați în această carte, am avut o viață atât de plină.

Le mulțumesc în mod special celor care m-au ajutat să realizez această carte: Odette Pelletier, Sylvie Besnard, Francis Leroux, Pierrette Taillefer, Marc Chevanelle, Elianne Leroux, Nicole Dumont, Christiane Tremblay și Diane Miller.

Și mulțumesc foarte mult DUMNEZEULUI meu interior.

Cuprins

Introducere	6
Capitolul I Copilăria mea	8
Capitolul II Adolescența mea	24
Capitolul III Eu sunt Dumnezeu în studiile și serviciul meu	39
Capitolul IV Eu sunt Dumnezeu în eșecurile și reușitele mele financiare	80
Capitolul V Sunt Dumnezeu în relațiile mele (intime, sexuale, familiale etc.)	112
Capitolul VI Eu sunt Dumnezeu în corpul și viața mea fizică	163
Capitolul VII Eu sunt Dumnezeu, WOW!.....	185
Concluzie.....	205

CAPITOLUL I

Copilăria mea

M-am născut pe 14 februarie 1941 la Richmond, un orașel din Cantoanele de Est, în provincia Quebec. Am ales în mod inconștient această dată simbolizând dragostea pe când eram foarte departe de a-mi imagina că într-o zi o să predau lecții despre iubire. Sunt a patra fată a familiei și fiecare dintre noi s-a născut la o diferență de un an și jumătate de cealaltă. În aceste vremuri grele de început de război, totul e rationalizat. Tata, care are plafus, nu a fost mobilizat în armată. Părinții mei sunt oameni foarte capabili și, după părerea mea, exceleză în mai multe domenii. Nu-i aud niciodată spunând: „Nu sunt în stare să fac asta”. Tata este tâmplar și muncește într-un atelier de confecționat scaune. Mama este o bucătăreasă excelentă, gestionează bugetul familiei și ne coase la mașină toate hainele. În afară de aceste ocupații, părinții mei țin și un restaurant în Richmond. Mama lucrează în restaurant în timpul zilei, iar tata o ajută seara și la sfârșit de săptămână. Mama este o femeie de afaceriabilă, iar tata o secondează cu succes.

De când mă știu i-am văzut întotdeauna pe părinții mei lucrând enorm. Nu suntem nici bogăți, nici săraci; familia mea are exact cât îi trebuie ca să trăiască, nimic în plus. Deși munca le domină viața – de unde credința mea că „a trăi = să muncești” – părinții mei știu și să se destindă și să se distreze organizând serate de familie unde joacă cărți, dansează sau pur și simplu se reunesc **pentru plăcerea de a fi împreună**.

Chiar dacă anii de război sunt dificili pentru noi, buna organizare a mamei și susținerea constantă a tatălui fac ca familia mea să nu ducă niciodată lipsă de nimic. Cele două surori mai mari sunt la internat la mănăstire când mama o naște pe a cincea fată a sa, la un an și jumătate după mine. Aceasta din urmă va fi deseori dată în grija unei mătuși. Așa că de multe ori am impresia că sunt singură la părinti, cu cele două surori la mănăstire, cea mică la mătușa mea și cealaltă, cu un an și jumătate mai mare ca mine, mereu după fustele mamei. Majoritatea amintirilor din copilărie mă plasează alături de tata.

Sunt o fetiță blondă, durdulie și primesc multă atenție din partea tatălui.

Wow! Eu sunt Dumnezeu. Și Tu ești

N-am ochi decât pentru el și-l urmez peste tot. Îmi place să mă aşez pe micul balansoar pe care l-a făcut chiar el și de acolo să observ tot ce se întâmplă în jurul meu. Sunt foarte atentă, privesc tot, observ mult și vorbesc puțin. Nu-mi amintesc ce se întâmplă în mintea mea de copil, dar ceea ce-mi este foarte clar este că nu sunt întotdeauna de acord cu ceea ce văd, căci critic mult și aceasta de la o vîrstă foarte fragedă.

Ceea ce mă caracterizează deja e fermitate. Sunt un copil foarte ferm, știu ce vreau și nu mă opresc decât după ce am obținut ceea ce voi am. Sora mea mai mare decât mine cu un an și jumătate sfârșește întotdeauna prin a ceda. Eu sunt mereu învingătoare, dar deși am înfățișarea unei fetițe sigure pe ea, sunt foarte sensibilă, lucru pe care în general îl ascund destul de bine. Ceea ce nu știu încă e că **să-ți ascunzi vulnerabilitatea nu face decât să intensifice frica și nu s-o elimine**. O să revin asupra acestui aspect.

Cu fiecare sarcină, mama speră să aducă pe lume un băiat, căci acest lucru î-ar face mare placere tatălui meu. Așa că, pentru a-mi asigura dragostea celui din urmă, acționez dur, fără menajamente, ca un băiat. De altfel sunt numita „băiețelul ratat”. Această poreclă îmi va influența mult viața, căci foarte multă vreme am încercat să dovedesc că nu eram „ratat” ca „bărbat”. Pe de o parte vreau să fiu băiatul ideal pe care-l aşteaptă tata și pe de altă parte, o aud pe mama plângându-se de tata, că nu e suficient de întreprinzător. În concluzie stabilesc că un bărbat ideal este un bărbat întreprinzător. Devenind acest tip de bărbat fac deci placere amândurora..., dar cu ce preț! Îmi dau toată silința încă din copilărie. După cum mi s-a spus, plâng deseori pe la patru, cinci ani. Poate că găsesc prea apăsător controlul pe care mi-l impun pentru a fi iubită mai mult.

Considerându-mă prea plângăreată, mama ia decizia de a mă da la internat la mănăstirea unde se află și celelalte surori ale mele, în satul Saint-Felix, din Kingsey. Suntem în februarie 1946 și am cinci ani. Mănăstirea nu are decât două clase, una pentru elevele din clasele întâi până la a șasea și alta pentru cele din a saptea până în a unsprezecea. Pe vremea aceea nu există grădiniță. Mama a luat această hotărâre ca să-mi șureze intrarea în primul an, prevăzută pentru toamna următoare. Am patru luni la dispoziție până la sfârșitul anului ca să urmăresc pas cu pas călugărițele și să mă obișnuiesc cu viața școlară. Așa a stabilit mama împreună cu călugărițele. Eliberându-se astfel, poate să se consacre mai mult restaurantului și celor trei surori mai mici ale mele.

Cum nimic nu e întâmplător, deja în această perioadă a vieții mele **totul se desfășoară în funcție de ce o să realizez mai târziu**. Călugărița care predă la clasa întâi consideră că sunt destul de inteligentă ca să fac și eu clasa

înțâi în aceste patru luni. Îmi consacră tot timpul ei liber pentru a mă învăța noțiunile deja predate încă dinainte de venirea mea aici. Mă revăd lângă ea, în picioare. Este de serviciu pe dormitor și se ocupă de mine în timp ce le supraveghează pe celelalte eleve care și fac patul sau fac ordine. Mă învăță rugăciunile. După orele de curs mă învăță să citesc într-o sală mare unde le supraveghează pe elevele care studiază în liniește. Mă instalează la catedră și, la cea mai mică greșală, mă lovește peste degete cu linia. Sunt pedepsită și când nu învăț destul de repede. Mi-e greu și să mă obișnuiesc cu mâncarea de la mănăstire. Cel puțin la o masă pe zi sunt forțată să mănânc. Uneori, surorilor mele mari li se face milă de mine și se oferă să mănânce în locul meu. Plâng foarte mult. Nu înțeleg ce mi se întâmplă.

Mă simt împinsă de la spate pe nedrept și o critic mult pe această călugăriță. Nu-mi dau seama că **devenim ceea ce criticăm** și că acum se manifestă și se dezvoltă ambițioasa din mine. Trebuie să-mi accelerez mereu ritmul de asimilare dacă vreau să iau examenul la sfârșitul lunii iunie. Și, mă credeți ori nu, trec cu bine examenele! Ajung deci în clasa a doua, alături de sora mea cu un an și jumătate mai mare ca mine. În afara acestei călugărițe și a orelor de studiu care se termină de obicei în lacrimi, nu păstrează decât o amintire vagă a activităților din acea perioadă.

Comentariile despre mănăstire pe care eu și surorile mele le facem în fața părintilor noștri sunt puțin elogioase; toate patru suntem nefericite în acest loc. Mama pune capăt rugămintilor noastre, transferându-ne anul următor la o altă mănăstire. De data aceasta sunt elevă externă, locuiesc în orașul Richmond, împreună cu familia mea.

În ciuda vârstei fragede iau o decizie mare: de acum încântă, nimeni, niciodată nu mă va mai lovi peste degete sub pretextul că nu învăț repede sau că nu știu ceva. Nu accept să mă simt umilită sau proastă. După acest episod consider că e de datoria mea să învăț temeinic și să fiu cea mai rapidă din clasă. De atunci am fost aproape mereu prima din clasă.

Când am învățat puterea iertării, am putut conștientiza și recunoaște, în sfârșit, partea bună, ascunsă a experienței avute cu această călugăriță. Încă dinainte nu puteam vedea decât partea urâtă. Treptat, am sfârșit prin a vedea pedepsile și exigențele acestei călugărițe ca fiind o experiență benefică pentru mine. A crescut în mine, în posibilitățile mele de a învăță rapid; era sigură că puteam face anul școlar într-un timp record. Aveam nevoie să întâlnesc, pe drumul meu, o persoană ca ea. Astăzi îi mulțumesc din toată inima căci m-a ajutat să-mi dezvolt credința „sunt în stare să reușesc”.

Wow! Eu sunt Dumnezeu. Și Tu ești

Totuși, i-am purtat pică mai mult de treizeci de ani. Ce usurare, această iertare!

După această decizie de a nu mă mai simți umilită încă să devin mai responsabilă și să iau hotărâri rapid. Îmi dau seama repede de următorul fapt: cu cât aştept mai mult încă dinainte de a mă hotărî cu atât mă îndoiesc și cu atât mi-e mai greu să trec la acțiune. Chiar foarte Tânără fiind, prefer să mă înșel decât să nu fac nimic. Am înțeles rapid că prin experiență învățăm cel mai repede.

Atâtă timp cât acționez sunt fericită, pentru că învăț. Nu știu, în acel moment, că **atunci când o persoană ezită, ieș la suprafață, adesea, fricile sale bazate pe credințe false, care o fac să se îndoiască și în final o determină să ia decizia proastă**.

Faptul că sunt un copil activ mă ajută mult, astfel că sunt preferata călugărițelor. Punctualitatea, devotamentul, interesul pentru studii de care dau dovadă mă fac o elevă privilegiată de-a lungul anilor de școală. Fără să mai punem la socoteală că mă delimitez de celelalte prin notele excelente. Datorită setei mele de a învăță, mă interesează repede tot ceea ce este nou. Subiectele cele mai diverse mă fascinează, cu excepția scrișului și a compunerii... Și totuși, iată-mă astăzi scriitoare! Iată că e adevărat că nu știm niciodată ce ne rezervă viitorul... Și e o dovadă că trebuie să lăsăm mereu o ușă deschisă oricărei eventualități!

Când sunt în clasa a șaptea, călugăriță care predă la clasă consider că pot să sar un an școlar și să trec direct în clasa a nouă. Mă consideră destul de inteligentă și de studioasă ca să reușesc. Pentru a doua oară în viață, întâlnesc o călugăriță care crede în mine! Pe vremea aceea clasa a opta nu era foarte grea, materiile dificile fiind concentrate în clasele a șaptea și a nouă. Cu o lună înainte de sfârșitul clasei a șaptea, călugăriță respectivă îmi dă posibilitatea de a asista la examenele clasei a opta, punându-mi la dispoziție cărtile necesare. „Lise, dacă ai chef, în timpul liber poți să studiezi toate cărtile astea. Îți acord permisiunea de a te prezenta la examenele clasei a opta. Dacă le iei o să treci direct într-o nouă!” **WOW!** Ce sansă! Bineînțeles că sunt foarte entuziasmată. („WOW” a făcut întotdeauna parte din vocabularul meu). Nu mă las intimidată de efortul enorm pe care-l poate cere acest demers.

Provocarea aceasta nu reprezintă o corvoadă ci mai degrabă o sansă neașteptată, o favoare care mi se acordă. Rezultatul? Anul următor, la vîrsta de 12 ani, fac clasa a nouă, printre fete de 14 și 15 ani. Sunt un pic dezorientată la început, căci de mai mulți ani mă aflam în compania acelorași fete. Acum mă număr printre „cele mari”. Mă simt importantă. Totuși, nu mi se

urcă la cap. Am auzit de prea multe ori călugărițele spunând că „micul Iisus” mi-a dat acest talent, că nu vine de la mine și că trebuie să mă folosesc de el ca să-i ajut pe ceilalți. E o credință care m-a urmărit mereu. Mă simt repede acceptată de către noile mele tovarășe de clasă.

În ciuda vârstei mele fragede, dau dovedă de multă maturitate și sunt foarte responsabilă. În fiecare an, călugărițele îmi încredințează diferite activități în timpul recreațiilor. Dacă mă angajez să fac ceva îl duc până la capăt. Calitățile mele de șef există deja, sunt evidente și accept cu multă bucurie fiecare responsabilitate nouă. Cum duc la bun sfârșit sarcinile care mi se dau călugărițele îmi încredințează altele, cu încredere.

Viața mea școlară este foarte importantă, dar sunt foarte responsabilă și în relațiile cu cei din jur. Sunt fericită acasă, îmi fac temele destul de repede, ceea ce-mi lasă mult timp de joacă. Nu sunt un copil dificil. De altfel, nu-mi amintesc să fi fost pedepsită sau certată cu adeverat de către părinții mei. Calitățile mele de șef se manifestă și în relațiile cu prietenii. Sunt foarte întreprinzătoare, conduce jocurile și pe ceilalți copii de pe strada mea. Pentru mine e ceva natural, înăscut. Îmi place să-mi manifest calitățile de conducător, că e la școală, acasă sau pe stradă. **Sunt fermă și trec la acțiune, obținând ceea ce vreau.** Nu se plângе nimeni și am multe prietene care-mi acceptă cu bucurie sugestiile de joc și dorința de a conduce activitățile.

Uneori le aud pe surorile mele criticându-i pe părinți. Nu pot concepe cum și de ce-și permit să-i critique, când ei muncesc din greu ca să se ocupe de noi toți. Mi-e foarte greu să le accept atitudinea. Îmi amintesc de perioada în care sora mea cea mare, care are în jur de 16 ani, reacționează puternic în fața autoritatii mamei. Am aproape 12 ani și o văd deseori pe mama plângând din cauza aceasta. Dacă-i cere să se întoarcă acasă la o anumită oră, sora mea face în aşa fel încât să vine mult mai târziu. Într-o zi mama o întreabă de ce s-a întors aşa târziu spunându-i: „Știi că n-am liniște și că nu reușesc să adorm până când nu te întorci acasă”, iar sora mea i-a răspuns: „E problema ta dacă nu poți să dormi și dacă te îngrijorezi!”. Cum sunt martoră la această scenă, nu mă pot împiedica să nu replic: „Ăsta nu-i comportament, n-ai pic de inimă! Nu vezi că mama muncește din greu, că are o sarcină dificilă și că are nevoie de somn noaptea! De ce ești așa de dură cu ea?”, dar ea, privindu-mă de sus, îmi răspunde: „Tu, aia mică, nu te mai băga unde nu-ti fierbe oala!“ În fond are dreptate, dar nu pot accepta asta căci mă înfurii când îmi văd sora actionând într-un mod atât de egoist. O judec mult. Nu îmi dau seama că am decis să fiu rezonabilă ca să fiu

Wow! Tu sunt Dumnezeu. Și Tu ești iubită mai mult și că sora mea își permite ceva ce nu aş îndrăzni niciodată nici să fac nici să zic.

În momentul acestui incident, tata este în bucătărie. Majoritatea timpului, când e acasă și ca și cum nu ar fi, pentru că nu prea vorbește, dar de data asta spune: „Poate că este cu mult mai mică decât tine, dar este cu mult mai cuminte decât tine!“ Această remarcă a tatălui meu nu-mi trece pe lângă urechi. M-a impresionat foarte mult pentru că în general mama este cea care se ocupă de copiii și foarte rar tata face comentarii de acest gen. Iată că îmi ia apărarea! **WOW!** Înțeleg că mă iubește pentru că sunt un copil cuminte. Ceea ce-mi confirmă că decizia mea de a fi un copil model e bună.

Mai târziu, când încep să ies și eu în oraș, nu o mint niciodată pe mama și-i spun întotdeauna ora la care cred că mă voi întoarce acasă. Dacă întârzi puțin și telefonez ca să o anunț. Vreau să fiu mai cuminte decât sora mea, adică să fiu mai iubită de către tata și mama. **Îmi judec sora când ascunde unele lucruri părinților mei ca să îmi dau seama mai târziu că am devenit expertă în a mă minți pe mine însămi.** Am conștientizat, în timp, că **dorința de a fi iubită cere mult control, și că, în consecință, îmi resping adevăratale nevoi.**

Când suntem copii ni se întâmplă multe lucruri și acestea ne fac să luăm tot felul de decizii care ne vor afecta viața, în viitor. Descoperim ce trebuie să facem ca să fim iubiți. Încă de la o vârstă fragedă căutăm să fim iubiți din ce în ce mai mult și învățăm să facem tot felul de piruete pentru aceasta. Revenind la surorile mele, astăzi îmi dau seama că aveau dreptul să nu fie de acord cu atitudinea mamei mele și că aveau modul lor propriu de a îl exprima. Problema era că părinții mei nu au învățat niciodată să asculte cu adeverat și să vadă ce se ascunde în spatele acestor critici. Nici eu nu acționam mai bine. Le judecam pe surorile mele pentru că o criticau pe mama și le criticam pentru că o judecă. Deci eram exact ca ele. Încă nu știam că **devii ceea ce critici, chiar dacă acest lucru se exprimă diferit.**

Mama e o femeie de afaceri, o femeie de carieră. Foarte avangardistă, nimic nu o împiedică să se ocupe în același timp de comerț și de numeroși săi copii. Până împlinesc 11 ani, părinții mei sunt deja proprietarii mai multor restaurante. Mama încetează să lucreze câteva săptămâni, căt să nască și o ia de la capăt cu și mai mult avânt. Tata lucrează în uzină de la șapte dimineața la șase seara, iar apoi la restaurant, până la miezul nopții. La sfârșit de săptămână, părinții mei fac cu schimbul, ca să petreacă timpul și cu noi. Tata se joacă afară, cu noi. În

timpul iernii ne trage cu sania. Câtă răbdare are cu noi! Cu mama însă mă revăd mai degrabă așezată la masă, rezolvând cuvinte înscrise. La 10 cuvinte găsite avem dreptul la o bomboană! **WOW!** Ce recompensă! Bomboanele se găsesc greu în acea vreme.

Din copilărie am mai degrabă amintiri plăcute decât neplăcute. Mă simt în siguranță cu părinții mei. Amândoi își arată afecțiunea foarte puțin și adevarata comunicare e rară, însă prezența lor e securizantă. **Au o mare voință de a ne da ce e mai bun din ei înșiși.** Frații și surorile mele păstrează și ei aceleași amintiri securizante.

Mama poate să confecționeze orice: uniforme de mănăstire cu garnituri albe și rochii și mantouri pentru slujba de duminică! Cum are o clipă liberă, coase. Folosește chiar și hainele vechi pe care le primește și pe care le recroiște. Este foarte creativă. Își împarte timpul între restaurant, cusut, lecțiile cu copiii, bugetul familial etc. Părinții mei sunt superactivi.

Nu-mi aduc aminte să o fi criticat pe mama decât în două situații speciale:

Am nouă ani și vreau o perche de patine. Cum moștenesc întotdeauna lucrurile surorilor mele mari, trebuie să port încălțăminte și patinele acestora, dar cresc foarte repede și, cu picioare proporționale cu înălțimea mea, nu mă mai simt confortabil în încălțările lor. Neputând suporta să-mi înghețe picioarele în patine prea strâmte, hotărăsc că iarna viitoare o să am o perche de patine noi, pe măsura mea. Nici nu se pune problema ca părinții mei să mi-o ofere. Cum sunt un copil hotărât, **trec la acțiune!**

Astfel că îmi caut de lucru ca să strâng bani. Încep să pun bani deoparte stând cu copiii vecinilor. Câștig între 25 și 50 de centi pe seară. Cum împart camera cu trei dintre surorile mele, îmi e imposibil să-mi ascund aici banii, în siguranță și îi încredințez mamei. Nu știu de unde vine această teamă de a nu fi furată dar, pe măsură ce câștig bani îi dau mamei. În preajma iernii și după calculele făcute, economiile îmi ajung ca să-mi permit să-mi ofer patinele. Aleg cea mai frumoasă perche de patine albe, de fantezie, care costă 10 dolari. Când îi cer banii mamei, ea îmi răspunde: „Care 10 dolari? Nu mi-ai dat niciodată 10 dolari!” Sunt stupefată: „Dar mamă, îți dădeam banii pe măsură ce-i câștigam. De luni de zile îi strâng. Am numărat și mi se cuvin 10 dolari.” Mama a răspuns: „E imposibil, sigur te înșeli. Îmi amintesc că mi-ai dat din când în când câte 25 și 50 de centi, dar nu 10 dolari. Hai, cel mult unul sau doi dolari!” Rămân înmormurită! Plâng de sare cămașa pe mine.

Trebuie să spun că în acea vreme eram 9 copii și să hrănești o familie de nouă persoane costa în jur de 25 de dolari pe săptămână; deci cei 10 dolari ai mei

Wow! Eu sunt Dumnezeu. și Tu ești

reprezentau mulți bani. Îmi ies din fire. Îi port pică mamei. O găsesc nedreaptă, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu se oferă să-mi cumpere alte patine mai puțin scumpe! Am impresia că nu sunt importantă. Nici măcar nu-și dă seama de disperarea mea! Atunci nu știu că **fica are o mare putere de a crea** și că se manifestase frica de a nu mi se lua banii.

Luna următoare sunt întuită în pat de o amigdalită. Petrec toate sărbătorile în pat apoi trebuie să fiu operată. Astăzi știu că boala este consecința fizică a acelui incident. Eram foarte furioasă pe mama fără să-mi pot exprima această furie, căci o fetiță cuminte nu-i spune mamei că-i poartă pică. Acest incident a avut un mare impact asupra vietii mele. Am stabilit clar că, pentru a avea bani, trebuie să mă ocup eu însămi de acest lucru, că trebuie să munesc din greu, că e foarte dificil și, mai ales, că trebuie să fiu atentă ca banii să nu-mi fie luati de către alții.

În aceeași perioadă mama îl naște pe cel de-al nouălea copil, primul băiat al familiei. Toată lumea spune că în sfârșit tata trebuie să fie fericit pentru că-și are băiatul atât de mult dorit. Mi-e foarte frică să nu-mi pierd locul. Febra mare care însă este amigdalita reprezintă furia pe care o trăiesc în fața friciei de a nu-mi pierde locul lângă tata. Cele două incidente au loc aproape simultan. Corpul mi-e eliberat prin această febră faimoasă căci de atunci am învățat că deseori corpul se eliberează, printr-un puseu de febră, de o furie refuzată.

Cealaltă situație pentru care o judec pe mama este legată de atitudinea pe care o are față de tata. Îl ador pe tata și nu-i pot găsi nici un defect. Chiar dacă este puțin demonstrativ, își sprijină soția în toate deciziile pe care le ia. Este mereu acolo pentru a o seconde, în umbră, dar e întotdeauna prezent. Totuși, când mama vorbește despre el, o face de multe ori în termeni puțin elogioși: „Ce noroc că mă aveți pe mine, copii... Dacă ar fi numai tatăl vostru n-ați avea acum tot ceea ce aveți!” sau „Ce noroc că sunt aici ca să am grija să fie bani pentru toată lumea!” Mama este, cu siguranță mult mai întreprinzătoare decât tata, dar mult mai târziu am aflat că i se întâmplă să-i fie frică. Totuși, are atâtă curaj și se arată așa de sigură pe ea încât nimeni nu-și dă seama că-i este frică. De altfel, în mod voit îi ascunde tatei fricile și riscurile pe care și le asumă, ca să nu-l neliniștească. Deoarece chiar dacă tata vorbește puțin, mama îi poate simți neliniștea. și ei sunt ca multe alte cupluri: **în loc să-și împărtășească ce trăiesc, ce simt ei își ascund toate astea, creându-și iluzia că problema nu există.**

Cum nu știu nimic din aceste detalii, îi reproșez mamei că e nedreaptă cu tata, că îl domină prea mult și că decide mereu în locul lui. Totuși nu îndrăznesc să-i zic nimic, în totul în mine. Pe de altă parte îi reproșez și tatei, tot în sinea

mea, că nu se afirmă destul în fața mamei, tăcând în loc să răspundă când ar fi cazul. Cum devii ceea ce critici, vei vedea într-un capitol următor că am devenit dominatoare ca mama și că am adoptat cu soțul meu aceeași atitudine pe care o avea ea cu tata.

Un alt eveniment care se petrece la mănăstire mă marchează mult. Am nouă ani și sunt clasa a cincea, ocupată cu examenul de sfârșit de lună. Sunt foarte ambicioasă în ceea ce privește studiile mele și acest examen e foarte important pentru mine. Cu atât mai mult cu cât este cronometrat și trebuie să mă concentrez la maximum. Avem un timp limitat pentru a răspunde întrebărilor și, de îndată ce sună soneria trebuie să punem lucrările pe biroul călugăriței. În acea vreme nu aveam dreptul să scriem la examene cu stilou cu bilă. Foloseam tocuri cu penițe pe care trebuia să le înmuiem într-o călimară.

Abia ce începusem examenul că vârful peniței s-a rupt. Deschid repepe pupitrul ca să iau o penită nouă; dar nu mai aveam penițe! Panică, încep să plâng. Călugărița oprește cronometrul și mă întrebă: „Lise, de ce plângi?” Sughițând, îi explic ce mi s-a întâmplat: „Mi s-a rupt penița și nu am alta”. Ea îmi spune: „Vino aici, în față!” Mă pune în fața clasei de vreo 30 de elevi apoi spune: „Vreți să vedeați cum arată un bebeluș mare care plângе degeaba?” Apoi, întorcându-se spre mine, adaugă: „Nu puteai să ridici mâna și să ceri o penită?”. „Bine... credeam că nu am voie să fac asta pentru că ati zis că în cele 10 minute ale examenului trebuie să fie liniște deplină”.. „Da, dar când am zis eu că nu o să dau o penită celui care ar avea nevoie? Nu pot să fii și în căruță și în teleguță, de aceea trebuie să înveți să te descurci! Tot ce trebuie să faci era să ridici mâna și să ceri o penită. Aș fi cerut atunci cuiva să-ți împrumute una!” Călugărița mă trimită la loc, împrumut o penită de la colegă de clasă și examenul continuă. Mă simt foarte umilită. Imaginează-ți! Premianta clasei care este tratată astfel în fața celorlalți. Nu văd în toată scena asta decât că mă face să fiu văzută ca o proastă, și asta n-o înghit, eu care fac totul pentru a fi cea mai inteligentă, cea mai capabilă, cea mai cumință!

Încă nu-mi dau seama că **atâta timp cât un incident nu e acceptat cu dragoste, continuă să se reproducă în viața noastră**. Nu am acceptat călugărița din clasa întâi care mă trata ca pe un bebeluș pentru că plângeam des, aşa că a trebuit să întâlnesc alta pe drum. **Tot ceea ce aveam de făcut era să le văd bunele intenții și dorința de a mă ajuta**, dar la acea vreme nu învățasem asta.

Incidentul acesta mă determină să iau o altă decizie: aceea de a face în aşa fel încât să nu mai fiu văzută ca un bebeluș mare pentru că plâng. N-am

Wow! Ești Dumnezeu. Și Tu ești

mai plâns până la 17 ani. Nici măcar în adolescență, când televiziunea devine rege, nu vărs nici cea mai mică lacrimă în timp ce mă uit la unele emisiuni mai degrabă triste. Toată lumea plângе (sensibilitatea e o trăsătură a familiei), dar nu și eu, pentru că nimeni nu trebuie să mă ia drept un bebeluș mare. Așa că îmi refulez mult sentimentele și îmi controlez lacrimile. Totodată, cum în secret doresc să fiu băiat, e un motiv în plus ca să nu plâng (nu l-am văzut niciodată pe tata plângând).

Timp de mai mulți ani fac totul pentru a proiecta imaginea unei persoane foarte puternice. **Încerc întotdeauna să-mi dovedesc că sunt capabilă și puternică, asta pentru că nu cred cu adevărat că sunt. Când crezi asta nu mai ai nevoie să o dovedești.** Încă nu conștientizez această forță, această putere interioară a mea.

DUMNEZEU are un loc important în viața mea. E un lucru evident pentru mine, cu părinti catolici și practicanți (mergem la slujbă în fiecare duminică) și cu studii făcute la mănăstiri de călugărițe. și totuși, îmi pun multe întrebări și foarte des. Le aud pe călugărițe vorbind despre „micul Iisus care te va pedepsī” și nu înțeleg nimic. Pe de o parte, suntem învățați că **DUMNEZEU** este bunătatea însăși, că Iisus a venit pe Pământ ca să salveze oamenii și pe de altă parte aud: „Riști să te duci în infern unde o să arzi o eternitate dacă o să comiți un păcat mortal”. Pentru a o dovedi, ne sunt arătate desene cu diavolul în mijlocul flăcărilor infernului, cu furca lui arzândă, imagini cu mult foc, de unde sufletele condamnate nu mai revin niciodată! Nu pot să cred că un **DUMNEZEU** atât de drept nu dă nimănuia nicio șansă. și dacă uneori ești rău –, dar nu prea mult – ai norocul să mergi în purgatoriu, între infern și rai. După o așteptare foarte lungă în purgatoriu, ai șansa să te duci în cer. Iată educația religioasă pe care am primit-o.

O dată pe lună trebuie să ne spovedim ca să ne putem împărtăși fără niciun păcat pe conștiință. Petrec zile întregi căutându-mi păcate, pentru că trebuie să am ceva care să fie iertat. Ni se spune că e imposibil să ai un caracter atât de bun încât să nu fi comis niciun păcat. Mă acuz, aşadar, că am mințit sau m-am înfuriat ori că am luat cinci cenți din portofelul mamei. Trebuie însă să spun de câte ori. Nu-mi place să merg la spovedanie. Mă simt umilită să vorbesc despre lucrurile mele intime cu străin. **Atât de mult vreau să fiu perfectă încât mi-e frică să nu fiu prost judecată dacă mărturisesc lucruri care nu sunt corecte.**

Mai târziu, adolescentă fiind, mi se face inima cât un purice de frică, fiindcă am păcate adevărate! Să săruți un băiat sau să ai gânduri rele (să te gândești la sex) sunt păcate grave și mi-e rușine că trebuie să mă acuz de aşa ceva. Continui